

61

Efter någon stund visade den öfverallt upplysta himmelen, det dofva bullret, att negrerne på hela Domingo hade rest sig såsom en enda man, för att bryta sina bojor och mörda sina plågåre. Herr Barbier, hvilken denna syn smärtade, emedan han på ön hade många vänner, begaf sig ned i sin hytt och lät icke se sig på flera timmar.

Men Kassango och Loango tryckte hvarandras händer och skådade med inspirerade blickar på ön, som nu började försvinna i fjerran.

— Våra bröder svänga vedergällningens svärd, — sade Loango med djup, energisk röst. — De skola blifva fria män, och aldrig mer skall de hvites ok trycka deras nacke. Låtom oss önska dem lycka, Kassango!

TIONDE KAPITLET.

Återseendet.

Aftonen inbröt. Strålände i gyldene glans hade solen gått ned, och i ett behagligt halvmörker vandrade tvänne negrer, en yngre och en äldre, från Afrikas vestra kust åt det inre af landet. De gingo längs utåt en sakta sorlande bäck. Med bevingade steg ilade de framåt.

— Ack! — sade den yngre till den äldre, — hvilken glädje, då vi inträda i hyddan och återse mina föräldrar och min syster! Månne de skola känna igen oss?

— Tvifla icke derpå, — svarade Loango leende, — modersögon se skarpt.

— Så låtom oss skynda! — bad Kassango.

Och utan att vidare yttra några ord påskyndade de sina steg. Innerligt jublande igenkände Kassango hvarje trädgrupp, på hvars grenar han uppklättrat, hvarje fri plats mellan buskarne, der han hvilat, ja nästan hvarje sten, öfver hvilken han i